

[Sigsgaard.]

et enkelt har de kun fået vore egne stemmer. Vi har dog bemærket os, at socialdemokratiet er på vej, idet partiet undlod at stemme og oven i købet udtrykte sympati for forslaget, men gerne ville have det nærmere drøftet.

Vi har i et ændringsforslag den 29. maj foreslået u-landsbistanden forøget og lagt om, så den ydes til stater med et sådant styre, at den med stor sikkerhed vil blive anvendt i den brede befolknings interesse. Som konsekvens foreslog vi, at de nuværende betingelser for bistanden bortfalder. Forslaget blev forkastet. Socialdemokratiet foreslog ved den lejlighed, at folketinget tog afstand fra Portugals imperialistiske politik, og det syntes vi var rigtigt, men suppleret med et forslag om den samme afstandtagen fra USAs imperialisme i Vietnam. Vores forslag fik kun støtte fra SF. Konklusionen må være, at man åbenbart nok kan tillade sig at skælde en smule ud på lillebror Portugal, men ikke på storebror USA.

Vi har foreslået undersøgelser iværksat af alternative sikkerhedspolitiske muligheder i stedet for NATO. De radikale, som gang på gang har lovet vælgerne en sådan folkeafstemning, var med til at forhindre, at forslaget blev vedtaget.

Endelig har vi stillet konkret forslag om udtræden af NATO og om en trinvis afrustning.

Alle disse forslag har været med til at skabe klarhed over den politik, der føres. Det er en ubehagelig klarhed, men den er bedre end uklarhed og tågeslø; klarhed over og indsigt i forholdene er den første forudsætning for, at de kan ændres. Desværre er det svært at skabe klarhed udadtil; næsten hele pressen er ensrettet i alle hovedspørgsmål, og i TV og radio har de store partier en overvældende dominans, og disse partier modsætter sig en demokratisering, f. eks. gående ud på, at alle partier jævnlig får tildelt TV-sendetid til fri disposition, eller at alle gennem et gratis månedsblad eller fjortendagesblad får lejlighed til

at gøre sig bekendt med alle partiers holdning til væsentlige lovforslag. Man skulle tro, at det var naturlige, selvfølgelig forslag at gennemføre, når man nu taler så meget om demokrati og befolkningens medleven osv. Ikke desto mindre modsætter man sig reformer på de områder.

Den mest afgørende beslutning, som folketinget har taget i år, blev taget så sent som i går; i går vedtog de borgerlige partier nemlig, at Danmark fortsat i en årrække skal være bundet til NATO. Af hensyn til de radikale har man ikke som i Norge i fuld offentlighed villet vedtage en flerårig binding, nu da den 20-årige binding ophører. I stedet har man lusket den igennem ved at lave en langsigtet forsvarsordning, der udtrykkelig bygger på NATO-medlemskab og NATO-integrering. Desværre er bindingen gennemført, og alle fremtidige dispositioner, f. eks. våbenindkøbene, vil cementere og underbygge bindingen. Vi har på det skarpeste taget afstand fra denne klæben til NATO, og da forudsætningen for afspænding er, at der sker en optøning af blokkene, er regeringspartierne cementeringspolitik i forhold til NATO efter vores opfattelse en afspændingsfjendtlig politik. Man fryder sig over de små østeuropæiske landes løsgørelsesbestrebelse, men samtidig vanskeliggør man disse bestrebelse ved at klæbe stadig mere til NATO. USA kan glæde sig over i Danmark at have en usædvanlig lydige og artig allieret.

Med radikal billigelse skal Danmark i september-oktober være skueplads for en storstilet NATO-øvelse kaldet „Green Express“. Efter hvad Sjællands Tidende den 27. maj oplyste, vil der deltage omkring 5.000 soldater fra USA, England, Holland, Belgien, Italien og Canada i denne øvelse, men ingen fra Danmark. Der er tale om den integrerede NATO-styrke, det såkaldte brandkorps. Se, nu får folk ikke meget at vide om, hvad dette brandkorps' opgaver egentlig består i, og derfor vil jeg ved denne lejlighed — øvelserne løber jo af stabelen, inden folketinget samles igen — bede forsvarsministe-